

[Indenrigsministeren.]

at vi kunne udforme et lovforslag, der kunne bære blot noget samarbejde hovedstads-kommunerne imellem, og derfor har vi måttet anmode dem om at gå i gang med opgaven igen. Men jeg benytter gerne lejligheden til at sige, at hovedstads-kommunerne jo ikke kan regne med, at de har ubegrænset tid; det vil ikke være rimeligt at gennemføre en ændring af strukturen for hele det øvrige land og lade hovedstads-området ligge tilbage. Vi må have en løsning så nogenlunde samtidig.

Hr. Sigsgaard gjorde en række indvendinger byggende på, at lovforslaget ikke gik vidt nok; han fandt, at man tilstræbte for små primærkommuner, også for små sekundærkommuner. Jeg gentager det, jeg sagde: at rationelle grunde kan tale for at gøre de kommunale enheder større, hvad enten det drejer sig om primær- eller sekundærkommuner, men at jeg er bange for at lægge reformen vanskeligheder i vejen, hvis den fjerner sig alt for meget fra det tilvante. Men som sagt, det er ting, vi kan diskutere i udvalget.

Hvad angår amtsgrænserne, er der for mig ingen tvivl om, at ikke ret mange amter, måske bortset fra Bornholms amt, kan regne med at undgå en ændring af sine grænser. At inddrage Frederiksborg og Roskilde amter under en forventet hovedstadsordning ville jeg være betænkelig ved. Jeg kan meget vel forstå det synspunkt, at man derved kan foregribe en vis udvikling i hovedstadsområdet, men på den anden side mener jeg, at det nok ville være alt for stort et skridt at tage at gøre hovedstadsområdet så omfattende, som denne tanke måtte indebære.

Endvidere ønskede hr. Sigsgaard flere kommunalbestyrelsesmedlemmer. Det kan vi naturligvis diskutere; jeg lægger mig ikke fast på de tal, der indeholdes i forslaget til styrelseslov, men vil på den anden side pege på, at vi skal jo ikke tilstræbe kommunalbestyrelser af den størrelse, man kender fra visse steder i udlandet, f. eks. Sverige, fordi man stadig væk må huske på, at de opgaver, kommunalbestyrelsesmedlemmerne har at løse i Danmark, er væsentlig anderledes end de opgaver, de har at løse i Sverige. Jeg tror ikke, man skal gøre tallet alt for stort.

Hr. Iver Poulsen understregede, hvad der jo ikke kunne komme uventet for mig, at han og hans parti ønsker, at man skal nå så langt man kan på frivillighedens basis. Det kan vi jo fra den anden side heller ikke have noget imod; vi opfordrer stadig kommunerne til at søge frem til frivillige ordninger. Men jeg giver også hr. Iver Poulsen ret, når han tilføjer, at vi heller ikke kan stille os i den situation, at de små kommuner og de kommuner, der har vanskeligst ved at klare sig, af de større, bæredygtige kommuner lades i stikken.

Endelig nævnte det ærede medlem sin betænkelighed ved inddelingslovforslagets § 12, idet han mener, at der her gives ministeren en alt for vidtgående bemyndigelse, idet ministeren jo kan iværksætte et af reformkommissionens flertal stillet forslag og skal føre det ud i livet. Det ærede medlem rejste det spørgsmål, om ikke her folketinget burde komme ind i billedet. Dertil vil jeg gerne sige, at folketinget kan efter forslaget komme ind i billedet, nemlig i det tilfælde, hvor kommunalreformkommissionen og ministeren ikke er enige, og hvor en ny forhandling med kommunalbestyrelserne i det berørte område ikke når til enighed; i et sådant tilfælde vil sagen kunne forelægges folketinget, medmindre man i øjeblikket ønsker at lade den ligge.

Dernæst pegede det ærede medlem på, at det måske var betænkeligt at inddrage medlemmer af folketinget i kommunalreformkommissionen. Dertil vil jeg gerne sige — det er jo i øvrigt et spørgsmål, som hr. Poul Sørensen nævnte allerede ved førstebehandlingen i foråret — at det kan vi naturligvis tale om, men jeg vil personlig være betænkelig ved en kommunalreformkommission, der alene var sammensat af repræsentanter for centraladministrationen og for de kommunale organisationer, idet jeg gerne ville have et andet element med et større helhedssyn — tør jeg bruge det udtryk uden at fornærme embedslogen? — ind i billedet.

Hr. Diderichsen stillede mig det direkte og selvfølgelig yderst ubehagelige spørgsmål: hvorfor kom landsplanudvalgets betænkning så sent? Han kender godt svaret; han ved, det er min skyld, men jeg er naturligvis nødt til at tilstå, nu han har fået færtten af det og ikke vil dække over